

TARNAUTOJŲ TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2008 m. spalio 22 d.

Byla F-46/07

Marie Tzirani
prieš
Europos Bendrijų Komisiją

„Viešoji tarnyba — Pareigūnai — Įdarbinimas — Paskyrimas į lygį — Pareigų
paaukštinimas — Direktoriaus pareigos — Kandidatūros atmetimas — Teismo
sprendimo, kuriuo panaikinamas sprendimas dėl paskyrimo, vykdymas —
Priimtinumai“

Visas tekstas proceso (prancūzų) . . . . . II-A-1 - 1773

Dalykas: Pagal EB 236 straipsnį ir AE 152 straipsnį pareikštas ieškinys, kuriuo M. Tzirani prašo, pirma, panaikinti 2006 m. rugpjūčio 30 d. Komisijos sprendimą paskirti D. J. į Personalo ir administracijos generalinio direktorato B departamento „Pareigūnų nuostatai: politika, valdymas ir konsultavimas“ direktoriaus pareigas, taigi atmesti jos kandidatūrą į tas pačias pareigas, ir, antra, priteisti iš Komisijos atlyginti tariamai ieškovės patirtą turtinę ir neturtinę žalą.

Sprendimas: Panaikinti Komisijos sprendimą atmesti ieškovės kandidatūrą į Personalo ir administracijos generalinio direktorato B departamento „Pareigūnų nuostatai: politika, valdymas ir konsultavimas“ direktoriaus pareigas. Panaikinti 2006 m. rugpjūčio 30 d. Komisijos sprendimą paskirti D. J. į Personalo ir administracijos generalinio direktorato B departamento „Pareigūnų nuostatai: politika, valdymas ir konsultavimas“ direktoriaus pareigas. Priteisti iš Komisijos sumokėti M. Tzirani 10 000 eurų nuostolių atlyginimą. Atmesti likusią ieškinio dalį. Komisija padengia savo ir ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Santrauka

1. Pareigūnai — Ieškinys — Suinteresuotumas pareikšti ieškinį — Ieškinys dėl sprendimo, kuriuo panaikinamas kandidatūros į laisvą darbo vietą atmetimas, nevykdymo — Priimtinas

(EB 233 straipsnis; Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 ir 91 straipsniai)

2. Ieškinys dėl panaikinimo — Sprendimas dėl panaikinimo — Pasekmės — Pareiga imtis vykdymo priemonių — Apimtis

(EB 233 straipsnis)

3. Pareigūnai — Laisva darbo vieta — Užėmimas paaukštinant pareigas arba perkeliant — Kandidatų nuopelnų palyginimas — A 1 arba A 2 lygio pareigos — Administracijos diskrecija

(Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalis ir 45 straipsnio 1 dalis)

4. *Pareigūnai — Ieškinys — Pagrindai — Piktnaudžiavimas įgaliojimais — Sąvoka*

5. *Pareigūnai — Vienodas požiūris — Vienodas požiūris į pareigūnus vyrus ir moteris — Nukrypti leidžiančios nuostatos (EB 141 straipsnio 3 ir 4 dalys)*

6. *Pareigūnai — Pareigų paaukštinimas — Nuopelnų palyginimas — Teisės į karjerą principas (Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalis, 43 ir 45 straipsniai)*

7. *Pareigūnai — Ieškinys — Sprendimas dėl panaikinimo — Pasekmės — Kandidatūros atmetimo panaikinimas — Suinteresuotojo asmens ankstesnės teisinės padėties atkūrimas — Su tuo susijęs vėliau priimtų aktų, susijusių su trečiaisiais asmenimis, panaikinimas — Sąlygos (Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalis)*

8. *Pareigūnai — Ieškinys — Neribota jurisdikcija — Galimybė savo iniciatyva iš institucijos atsakovės priteisti žalos atlyginimą (Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalis)*

9. *Pareigūnai — Deliktinė institucijų atsakomybė — Sąlygos — Neteisėtumas*

1. Asmuo, dėl kurio priimtas teismo sprendimas, kuriuo panaikinamas institucijos aktas, yra tiesiogiai susijęs su tuo, kaip institucija vykdo šį sprendimą. Todėl jis turi teisę į tai, kad Bendrijos teismas konstatuotų galimą institucijos išpareigojimą pagal taikytinas nuostatas nevykdymą. Iš to matyti, kad ieškovas turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl Komisijos sprendimo paskirti kandidatą į laisvą darbo vietą, nes šis sprendimas susijęs su būdu, kuriuo Komisija įgyvendino Tarnautojų teismo sprendimą, kuriuo panaikintas pirmasis Komisijos sprendimas paskirti tą patį kandidatą į tą pačią darbo vietą. Ši išvada negali būti

ginčijama remiantis tuo, kad dėl ieškovo nebus paskelbtas naujas pranešimas apie šią darbo vietą, nes ji neseniai užimta paskyrus trečiąjį kandidatą. Iš tiesų į trečiųjų asmenų ir tarnybos interesus reikia atsižvelgti vertinant pasekmes, kurias sukeltų ginčijamo sprendimo panaikinimas, prirėikus po to, kai išnagrinėtas šio sprendimo teisėtumo klausimas.

(žr. 37 ir 38 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1989 m. vasario 28 d. Sprendimo *van der Stijl ir Cullington prieš Komisiją*, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 ir 232/87, Rink. p. 511, 18 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2007 m. sausio 31 d. Sprendimo *C prieš Komisiją*, T-166/04, Rink. VT p. I-A-2-9 ir II-A-2-49, 25 punktas ir jame nurodyta teismų praktika.

2. Panaikintą aktą priėmusi institucija turi nustatyti priemones, kurių reikia sprendimui dėl panaikinimo įvykdyti. Naudodamasi šia diskrecija administracinės valdžios institucija privalo laikytis ne tik Bendrijos teisės nuostatų, bet ir sprendimo, kurį jį turi įvykdyti, rezoliucinės dalies ir motyvų. Absoliuti Bendrijos teismo sprendimo dėl panaikinimo galia taikoma ir sprendimo rezoliucinei daliai, ir svarbiausiems jį pagrindžiantiems motyvams. Iš tiesų tai yra motyvai, kuriuose, pirma, nurodoma konkreti neteisėta laikoma nuostata ir, antra, pateikiami rezoliucinėje dalyje konstatuoto pažeidimo tikslūs motyvai, ir į kuriuos atitinkama institucija turi atsižvelgti pakeisdama panaikintą aktą. Tokio akto pakeitimo procedūra gali būti vėl pradėta nuo to konkretaus momento, kai buvo padarytas pažeidimas. Todėl Bendrijos akto panaikinimas nebūtinai daro

poveikį visiems parengiamiesiems aktams, bet reiškia, kad administracija, priimdama panaikintą aktą pakeičiantį naują aktą, turi atsižvelgti į momentą, kada padarytas pažeidimas.

(žr. 49–53 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1954 m. gruodžio 21 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Vykdomąją valdybą*, 1/54, Rink. p. 7, 33; 1962 m. liepos 12 d. Sprendimas *Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken prieš Vykdomąją valdybą*, 14/61, Rink. p. 485, 515; 1963 m. lapkričio 13 d. Nutartis *Erba ir Reynier prieš Komisiją*, 98/63 R ir 99/63 R, Rink. p. 551, 555; 1988 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Asteris ir kt. prieš Komisiją*, 97/86, 99/86, 193/86 ir 215/86, Rink. p. 2181, 27 punktas; 1998 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-415/96, Rink. p. I-6993, 31 ir 32 punktai; 1999 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Komisija prieš AssiDomän Kraft Products ir kt.*, C-310/97 P, Rink. p. I-5363, 54 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1992 m. spalio 8 d. Sprendimo *Meskens prieš Parlamentą*, T-84/91, Rink. p. II-2335, 73 punktas.

Tarnautojų teismo praktika: 2007 m. balandžio 17 d. Sprendimo *C ir F prieš Komisiją*, F-44/06 ir F-94/06, Rink. VT p. I-A-1-95 ir II-A-1-537, 33–35 punktai.

3. Paskyrimų tarnyba, ypač tuo atveju, kai yra laisvos labai aukštos pareigos, kurios atitinka A 1 arba A 2 lygį, turi didelę diskreciją vertinti kandidatų nuopelnus. Tačiau šia diskrecija turi būti naudojama kuo labiau atsižvelgiant į visas reikšmingas nuostatas, t. y. ne tik į pranešimą apie laisvą darbo vietą, bet ir į galimas procedūros taisykles, kurias tarnyba priėmė, kad vykdytų šią

diskreciją. Vykdamt paskyrimo procedūrą taikytinos taisyklės taip pat yra teisinio reglamentavimo, kurio Paskyrimų tarnyba privalo kruopščiai laikytis, dalis.

Paskyrimų tarnybai prieš priimant galutinį sprendimą dėl paskyrimo turi būti sudarytos sąlygos žinoti ir pačiai įvertinti visus veiksnius, kuriais remiantis kiekvienoje paskyrimo procedūros stadijoje skirtinguose administraciniuose lygiuose, kuriuose buvo konsultuotasi, priimtos šiai tarnybai pateiktos patarimojo pobūdžio nuomonės.

(žr. 66, 67 ir 108 punktus)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1999 m. liepos 6 d. Sprendimo *Forvass prieš Komisiją*, T-203/97, Rink. VT p. I-A-129 ir II-705, 45 punktas; 2001 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *Coget ir kt. prieš Audito Rūmus*, T-95/01, Rink. VT p. I-A-191 ir II-879, 113 punktas; 2002 m. liepos 9 d. Sprendimo *Tilgenkamp prieš Komisiją*, T-158/01, Rink. VT p. I-A-111 ir II-595, 50 punktas; 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Pappas prieš Regionų komitetą*, T-73/01, Rink. VT p. I-A-207 ir II-1011, 53 punktas; 2006 m. liepos 4 d. Sprendimo *Tzirani prieš Komisiją*, T-88/04, Rink. VT p. I-A-2-149 ir II-A-2-703, 78 ir 81 punktai.

4. Piktnaudžiavimo įgaliojimais sąvoka susijusi su administracinės valdžios institucijos įgaliojimų naudojimu siekiant kito tikslo nei tas, kuriam vykdyti buvo suteikti šie įgaliojimai. Priimant sprendimą tik tuomet piktnaudžiaujama įgaliojimais, jeigu remiantis tiksliais, objektyviais ir neprieštariniais įrodymais paaiškėja, jog jis priimtas kitais negu nurodytais tikslais. Todėl grindžiant teiginius nepakanka remtis tam tikromis faktinėmis aplinkybėmis, taip pat reikia

pateikti jų tikrumą ar bent tikėtinumą įrodančių pakankamai tikslų, objektyvių ir neprieštarinčių įrodymų.

Kai konstatuojama, kad galutiniame sprendime dėl paskyrimo nepadaryta akivaizdi Paskyrimų tarnybos vertinimo klaida, teiginys dėl tariamo šios tarnybos piktnaudžiavimo įgaliojimais negali būti grindžiamas prielaida, kad palyginus nuopelnus turėjo būti atmesta paskirto kandidato kandidatūra.

(žr. 159–161 punktus)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly prieš Komisiją*, C-274/99 P, Rink. p. I-1611, 113 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2000 m. liepos 5 d. Sprendimo *Samper prieš Parlamentą*, T-111/99, Rink. VT p. I-A-135 ir II-611, 64 punktas; 2002 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Cwik prieš Komisiją*, T-103/01, Rink. VT p. I-A-229 ir II-1137, 28 punktas; 2008 m. birželio 10 d. Sprendimo *Ceuninck prieš Komisiją*, T-282/03, Rink. VT p. I-A-2-27 ir II-A-2-165, 48 punktas.

5. Darant prielaidą, kad EB 141 straipsnio 4 dalyje nustatytu reikalavimu dėl pozityvios diskriminacijos dėl lyties galima remtis prieš Bendrijos institucijas, pažymėtina, kad ši nuostata tik suteikia teisę, o ne įpareigoja taikyti pozityvią diskriminaciją moterų naudai. Nors Komisija, paskirstydama darbo vietas vyrams ir moterims, siekia pariteto bei įgyvendina pozityvius veiksmus ir strategijas, skirtas palengvinti moterims įsidarbinti, teisinės priemonės, kuriomis remiantis įgyvendinama ši strategija, nėra privalomos, todėl Tarnautojų teismas neturi

kontroliuoti, ar jų laikosi institucijos. Bet kuriuo atveju lygių galimybių principas gali būti taikomas tik tuomet, kai kandidatų nuopelnai yra vienodi.

(žr. 180–183 ir 186 punktus)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2005 m. vasario 3 d. Sprendimo *Mancini prieš Komisiją*, T-137/03, Rink. VT p. I-A-7 ir II-27, 120, 122–124 punktai.

6. Kiekvieno pareigūno teisės į karjerą savo institucijoje principas taikomas remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta preferencine tvarka, kiek tai susiję su įdarbinimo būdu, ir laikantis pareigos palyginti kandidatų nuopelnus. Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus teisė į pareigų paaukštinimą nesuteikiama net tiems pareigūnams, kurie atitinka visas pareigų paaukštinimo sąlygas. Jeigu nėra konkrečių argumentų, kad administracija suteikė suinteresuotajam asmeniui pagrįstų vilčių dėl jo norėtos darbo vietos, jis negali remtis teisėtais lūkesčiais, kad būtų į jį paskirtas.

(žr. 196 ir 197 punktus)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1992 m. vasario 12 d. Sprendimo *Volger prieš Parlamentą*, T-52/90, Rink. p. II-121, 24 punktas; minėtas Sprendimas *C prieš Komisiją* ir jame nurodyta teismų praktika.

Tarnautojų teismo praktika: 2007 m. birželio 28 d. Sprendimo *Da Silva prieš Komisiją*, F-21/06, Rink. VT p. I-A-1-179 ir II-A-1-981, 71 punktas ir jame nurodyta teismų praktika.

7. Jeigu atkuriant teisinę padėtį, kurioje ieškovas buvo prieš Bendrijos teismui panaikinant aktą, reikia panaikinti vėliau priimtus aktus, kurie susiję su trečiaisiais asmenimis, toks panaikinimas galimas tik tuomet, jei jis neatrodo neproporcingas atsižvelgiant į, be kita, ko padaryto pažeidimo pobūdį ir tarnybos interesus.

Iš tiesų proporcingumo ir teisėtų lūkesčių principais reikalaujama suderinti ieškovo, kurio atžvilgiu padarytas pažeidimas, interesą atkurti jo teisę ir trečiųjų asmenų, kurie galėjo turėti teisėtų lūkesčių dėl savo teisinės padėties, interesus. Įvairūs veiksmai, atliekami užbaigiant Pareigūnų tarnybos nuostatų 29 straipsnio 1 dalyje numatytas procedūras, pavyzdžiui, konkurso laimėtojo įrašymas į rezervų sąrašą, pareigūno pareigų paaukštinimas arba pareigūno paskyrimas į laisvą darbo vietą, gali būti laikomi sukuriančiais teisinę padėtį, kurios teisėtumu tretieji asmenys turi teisę tikėti.

(žr. 201 punktą)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1995 m. birželio 1 d. Sprendimo *Coussios prieš Komisiją*, C-119/94 P, Rink. p. I-1439, 24 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: 1998 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Wenk prieš Komisiją*, T-159/96, Rink. VT p. I-A-193 ir II-593, 121 punktas; 2004 m. kovo 31 d. Sprendimo *Girardot prieš Komisiją*, T-10/02, Rink. VT p. I-A-109 ir II-483, 85 ir 86 punktai.

8. Bendrijos teismas, atsižvelgdamas į ieškovo interesą ir siekdamas užtikrinti sprendimo dėl panaikinimo, dėl kurio nereikia atnaujinti atrankos į darbo vietą, dėl kurios ieškovas pateikė paraišką, procedūros veiksmingumą, gali pasinaudoti neribota jurisdikcija, jam patikėta finansinio pobūdžio ginčiuose, ir priteisti, netgi savo iniciatyva, iš institucijos atsakovės žalos atlyginimą. Jis taip pat gali

nurodyti šiai institucijai tinkamai apsaugoti ieškovo teises ir surasti jo situaciją atitinkantį sprendimą.

(žr. 214 punktą)

Nuoroda:

Teisingumo Teismo praktika: 1980 m. birželio 5 d. Sprendimo *Oberthür prieš Komisiją*, 24/79, Rink. p. 1743, 14 punktas.

Pirmosios instancijos teismo praktika: minėto Sprendimo *Girardot prieš Komisiją* 89 punktas.

Tarnautojų teismo praktika: 2008 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Suvikas prieš Tarybą*, F-6/07, Rink. VT p. I-A-1-151 ir II-A-1-819, 127 punktas.

9. Siekiant pripažinti priežastinį ryšį tarp pareigūno kandidatūros į darbo vietą atmetimo ir turtinės žalos, kurią suinteresuotasis asmuo patyrė dėl atlyginimo ir išmokų, kurias jis būtų galėjęs gauti, jei būtų buvęs paskirtas, bei realiai gautųjų skirtumo, iš principo reikia, kad būtų pateiktas tiesioginio ir apibrėžto ryšio tarp atitinkamos Bendrijos institucijos padaryto nusižengimo ir nurodytos žalos įrodymas.

Kalbant apie konkrečią su darbo vietos užėmimu paaukštinant pareigas susijusią situaciją, pažymėtina, kad priežastinis ryšys yra apibrėžtas nebūtinai tuomet, kai Bendrijos institucijos padarytas nusižengimas akivaizdžiai užkirto kelią asmens paskyrimui į atitinkamą darbo vietą, teisės į kurią jis niekada nesugebės įrodyti, bet kai ji atima iš jo rimtą galimybę būti paskirtam į šią darbo vietą ir taip suinteresuotasis asmuo patiria neturtinės žalos dėl negautų pajamų. Kai, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, atrodo visiškai įmanoma, jog elgdamasi teisėtai

atitinkama Bendrijos institucija būtų paskyrusi suinteresuotąjį asmenį į darbo vietą, teorinis teisėtai vykdomos procedūros baigties neapibrėžtumas nėra kliūtis realiai patirtai neturtinei žalai, kurią šis asmuo patyrė dėl to, kad nebuvo paskirtas į tą darbo vietą, kurią užimti jis turėjo visas galimybes, atlyginti.

(žr. 216–218 punktus)

Nuoroda:

Pirmosios instancijos teismo praktika: 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo *Sanders ir kt. prieš Komisiją*, T-45/01, Rink. p. II-3315, 149 ir 150 punktai; 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Combescot prieš Komisiją*, T-250/04, Rink. VT p. I-A-2-191 ir II-A-2-1251, 95 ir 96 punktai.